

Това ме много измъчваше и азъ често се скривахъ въ нѣкой затѣнтенъ кжтъ на градината ни, дето никой не можеше да ме види и дълго време плачехъ за милата си малка сестричка...

Моятъ животъ сжщо не бѣше твърде радостенъ. Учеше ме стария учителъ Тзинъ, който ми преподаваше аритметика, география, краснописъ и рисуване. Учителитѣ, които постъпватъ въ знатнитѣ китайски семейства като възпитатели на децата, принадлежатъ къмъ класата на мандаринитѣ, но не могатъ да заематъ държавни служби, защото не сж издържали нужднитѣ изпити. Тѣ се отнасятъ много строго съ възпитаницитѣ си и ги биятъ за най-малката вина. Тзинъ бѣше безмилостно жестокъ къмъ мене; и до сега не мога да забравя мъжитѣ, които понасяхъ отъ него въ детинството си.

Струва ми се, че още го виждамъ предъ очитѣ си. Виждамъ жълтото му сбръчкано лице, съ дълги увиснали мустаци и страшна коса, която се спускаше отъ върха на обръснатата му глава. Той носѣше голѣми очила, които закриваха половината му лице и постоянно пушеше опиумъ. Въ пояса му бѣше втикната лула и разни дреболии: вѣтрило, кесия за пари (почти винаги праздна), мастилница и др. Всичкитѣ тѣзи нѣща бѣха окачени на кукички и дрънкаха при ходенето му, тъй че го чувахъ отъ далечъ като идваше. Въ ржка държеше постоянно пръчка и, когато оставахме сами, употребяваше я по-често отъ вѣтрилото си.

Уви, азъ се не бояхъ толкова отъ пръчката, колкото отъ дългата му коса, съ която много често ме наказваше. Случеше ли се да е нѣщо разсърденъ, той поемаше сплитката си, — корава и